

# РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. Бургас , 20.07.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ** в

публично заседание на тридесети юни, през две хиляди двадесет и първа  
година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева  
Върбанова  
Детелина К. Димова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова  
като разгледа докладваното от Детелина К. Димова Въззивно гражданско  
дело № 20212100500882 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба вх. рег. №34/01.02.2021 г., подадена от В.К.М.К.-М., гражданка на \*\*\*\*\* \*\*\*\*\*, родена на \*\*.\*\*.\*\*\*\* г. в гр. Д., \*\*\*\*, с Булстат \*\*\*\*\*\*, чрез пълномощника ѝ адв. Нели Гюмова против Решение № 2/11.01.2021 г. по гр.д. № 515/2020 г. на РС Поморие, с което съдът е уважил предявените иски от „Поморие мениджмънт 2“ ЕООД, ЕИК 203400119 - Дружеството като Управител на Етажната собственост на сграда Д /Делта/ с идентификатор №57491.509.24.2 в комплекс „Сънсет ризорт“ - град Поморие против В.К.М.К.-М. като е осъдил ответницата – настояща въззивница да заплати на ищеца сумата от 4884.16 лева - дължима сума за ремонт на покрива и покривните тераси, определена на общо събрание на етажната собственост на сграда „Делта“, проведено на 14.11.2017г., ведно със законната лихва от 17.09.2020г. – датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата и сумата от 74.62 лева - обезщетение за забава за периода от 24.07.2020г. до 16.09.2020г. Ответницата е осъдена да заплати и разноските пред първата инстанция в размер на 945.37лв.

С въззивната жалба първоинстанционното решение се оспорва като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон. Прави се оплакване, че районният съд не се е произнесъл по възражението на ответната страна с правно основание чл. 95 от ЗЗД, а именно че задължението, предмет на иска, макар установено по размер с влязло в сила

решение, е неизискуемо поради забава на кредитора. Според разпоредбата на чл. 50, ал. 3 от ЗУЕС, дължимите от етажните собственици вноски за фонд „ремонт и обновяване“ са платими по нарочно открита банкова сметка, със специално предназначение, а в случая по делото не било доказано, че такава сметка съществува. Разпоредбата на чл. 50, ал. 3 ЗУЕС е от императивен порядък, като създаването на сметка със специално предназначение било гаранция за собствениците, че средствата по нея ще бъдат изразходвани само по предназначение. В тази връзка се излагат съображения и относно предпоставките за разпореждане със средствата по сметката за фонд „Ремонт и обновление“. Управителят на ЕС на сграда „Делта“ не е изпълнил задължението си да открие специална набирателна сметка, което неизпълнение имало за последица освобождаването на етажните собственици от последиците на забавата. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново решение по същество, с което предявените иски да бъдат отхвърлени като неоснователни. Не се заявяват доказателствени искания.

В срока по чл. 263 от ГПК, въззиваемата страна „Поморие мениджмънт 2“ ЕООД, дружеството като управител на ЕС на сграда „Делта“ представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага твърдения, че след избора на дружеството за управител на ЕС на процесната сграда, същото е открило на свое име банкова сметка, по която събира средствата за фонд „Ремонт и обновление“ при съблюдаване на изискването на чл. 50, ал. 3 ЗУЕС. Посочва се, че ответната страна е била уведомена чрез процесуалния ѝ представител за банковата сметка, поради което неоснователни са възраженията за осъществена забава от страна на кредитора. Прави се искане за потвърждаване на първоинстанционното решение и се претендират разноските по делото. Също не сочат искания по доказателствата.

По делото е депозирана и **частна жалба вх. рег. № 620/13.05.2021 г.**, подадена от ищцовата страна с която се оспорва постановеното по реда на чл. 248 от ГПК Определение № 44/23.04.2021 г. по гр.д. № 515/2020 г. по описа на ПРС, с която съдът е оставил без уважение молбата за изменение на постановеното по делото Решение № 2/11.01.2021 г. в частта, в която съдът е отказал да присъди на ищеца разноските, извършени в обезпечителното производство.

В частната жалба се излагат подробни съображения по основателността на искането за присъждане на претендираните разноски, като се прави позоваване на Тълкувателно решение №6 от 06.11.2013 г. по т.д. №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Изразява се несъгласие с мотивите на ПРС, с които искането за присъждане на разноските, извършени в производството по обезпечение на бъдещ иск, е отхвърлено като неоснователно, по аргумент, че не е установено дали определението по чл. 390 от ГПК, с което обезпечението било допуснато, е влязло в сила. Изложени са доводи относно целта и характера на обезпечителния процес и се настоява, че независимо от обжалването или не на определението, с което се допуска обезпечение, поради функционалната връзка между обезпечителното и исковото производство, отговорността за разноски в производството по

чл. 390 от ГПК, следва да се реализира при постановяване на решението, с което се разглежда спора по същество.

Препис от частната жалба е връчен на пълномощника на ответната страна – адв. Г. на 19.05.2021 г., като в срока за отговор чл. 274 от ГПК, такъв не е депозиран.

При извършване на проверката по чл. 267 от ГПК, съдът намира, че въззивната жалба на В.К.М.К.-М. и частна жалба от „Поморие Мениджмънт 2“ ЕООД като управител на ЕС са редовни и допустими. И двете жалби са подадени от лица, имащи правен интерес от обжалването, депозирани са в законоустановения двуседмичен срок и са насочени срещу подлежащ на обжалване акт.

В съдебно заседание въззивницата не се явява, представлява се от адв. Г. която моли за отмяна на постановеното от ПРС решение. Не ангажира доказателства. Не претендира разноси.

В съдебно заседание въззивамата Етажна собственост се представлява от адв. Гагашева, която поддържа, че подадената въззивна жалба е неоснователна, поради което счита, че решението следва да се потвърди. По същество заявява, че в ЗУЕС не се съдържа регламентация за откриване на специална банкова сметка, по която да се набират средствата за фонд „ремонт и обновление“. Според проучванията, които била извършила се установявало, че откриването на специална набирателна сметка ставало въз основа на тристранно споразумение, подписано между банката, получателя на средствата и наредителя на същите, което било абсолютно неприложимо когато се касае за отношения като процесните, свързани с етажна собственост. Също не сочи доказателства. Претендира разноси.

Правомощията на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК са: да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси - ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

Въз основа на извършена самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Пред Поморийския районен съд е бил предявен осъдителен иск с правно основание чл. 6, ал. 1 т. 9 от ЗУЕС, с който ищцовата Етажна собственост на сграда „Делта“ с идентификатор № 57491.509.24.2 в комплекс „Сънсет ризорт“ град Поморие, представлявана от избрания по реда на чл. 19, ал. 8 от ЗУЕС управител – „Поморие мениджмънт 2“ ЕООД иска ответницата В.К.М.К.-М. да бъде осъдена да заплати сума в размер на 2497,23 лева, в

лева равностойност от 4884,16 лева, представляваща дължима сума за ремонт на покрива и покривните тераси, определена на ОС на ЕС на сграда „Делта“, проведено на 14.11.2017 г. ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на исковата молба, както и сумата от 74,62 лева, представляваща обезщетение за забава върху дължимата главница за периода от 24.07.2020 г. до 16.09.2020 г.

В исковата молба са посочени обстоятелствата, от които произтича претендираното право, а именно: качеството на етажен собственик на ответницата В.К.М.К.-М. /същата притежава апартамент № Д 18 в сграда „Делта“ в комплекс „Сънсет Ризорт“; взето решение на проведено на 14.11.2017 г. ОС на ЕС за извършване на необходим ремонт на покрива и покривните тераси на сградата, в която се намира притежавания от ответницата обект; определяне на припадащата се на ответницата дължима сума съобразно площта на апартамента ѝ, а именно сумата в размер на 2497.23 лева; потвърждаване на взетото решение на ОС на ЕС с влезли в сила съдебни решения, постановени по искове с правно основание чл. 40, ал. 1 от ЗУЕС; оправена покана за плащане на дължимата сума по електронен път до електронната поща на бащата на ответницата, който имал качеството ползвател на имота. В подкрепа на изложените твърдения са ангажирани писмени доказателства.

С отговора по чл. 131 от ГПК, ответницата чрез процесуалния си представител е оспорила предявеният иск като недопустим – предявен от лице, което не разполага с представителна власт спрямо представляваната ЕС, както и като неоснователен. Възражава, че задължението за заплащане на процесната сума не е станало изискуемо поради забава на кредитора. Считано от 24.07.2020 г., от която дата взетото решение на ОС на ЕС подлежало на изпълнение поради отмяна на наложената обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“, за Управителя на ЕС на сграда Делта било възникнало задължение да открие банкова сметка със специално предназначение - за „фонд ремонт и обновяване“, в който смисъл било взето решение по т. 4 от дневния ред на проведеното на 14.11.2017 г. ОС. Ответницата счита, че не дължи претендираната сума, тъй като и понастоящем не била уведомена за открита банкова сметка, по която да извърши плащането. По тези съображения счита, че не дължи и обезщетение за забава за периода от 24.07.2020 г. до 16.09.2020 г.

По повод възражението, отправено от ответницата, с правно основание чл. 95 от ЗЗД, за забава на кредитора, ищецът е депозирал писмено становище по делото, в което посочва, че начините на плащане на дължимите такси за фонд ремонт и обновяване са следните: в брой, в касата на Етажната собственост на адрес: град Поморие, к.с. Сънсет ризорт в град Поморие, ул. Княз Борис 1, № 219 или по банков път по посочени две банкови сметки, открити в Райфайзенбанк АД, и двете с титуляр „Поморие мениджмънт 2“ ЕООД, в качеството му на управител на ЕС. В съдебно заседание пред районния съд, процесуалния представител на ищеца заявява, че в комплекса винаги е можело да се плаща в брой или по банков път, тъй като имало етажни собственици, които предпочитали да плащат в брой. Настоява се, че ищцата е била уведомена както за дължимата сума, така и за банковата

сметка, по която може да заплати същата, посредством нейния баща – Д. М. /предишен собственик на имота/, до който са били отправяни имейли с покани за плащане. Ответницата не е оспорила тези твърдения, а обосновава отказа си за плащане на претендираната сума с това, че посочената банкова сметка е с титуляр „Поморие Мениджмънт 2“ ЕООД и не отговаря на изискването на чл. 50, ал. 3 от ЗУЕС да представлява сметка със специално предназначение.

С обжалваното решение, първоинстанционният съд е уважил предявените иски, като е приел за безспорно обстоятелството, че ответницата, в качеството си на етажен собственик е материално легитимирана да отговаря по същите, с оглед притежаваното от нея право на собственост върху самостоятелен обект в ЕС Делта – ап. Д18. На следващо място, съдът е приел за доказано твърдението, че е налице влязло в сила решение на ОС на ЕС от 14.11.2017 г., с което е определена припадащата се на ответницата сума, дължима за извършване на необходим ремонт на общи части на сграда Делта, равняваща се на процесната сума от 2497.23 евро. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗУЕС и при наличие на подлежащо на изпълнение решение на ОС на ЕС, съдът е приел, че управителят на ЕС има право да предяви иск за осъждане на собственика да заплати дължимите суми, както и че ответницата е била уведомена за дължимата сума, както и за срока, в който следва да бъде заплатена, поради което същата е изпаднала за забава и считано от 24.07.2020 г.

Във въззивната жалба ответната страна възразява, че съдът не се е произнесъл по отправеното още с отговора на исковата молба възражение по чл. 95 от ЗЗД за забава на кредитора, поради това, че последният не бил изпълнил задължението си да открие банкова сметка със специално предназначение.

По така направеното възражение, въззивният съд намира следното. Разпоредбата на чл. 51, ал. 3 от ЗУЕС предвижда, че средствата във фонд „ремонт и обновяване“ се набират в сметка със специално предназначение, която се открива на името на председателя на управителния съвет (управителя) или на сдружението. В случая, по делото е безспорно установено, че банкова сметка за набиране на дължимите суми за попълване на посочения фонд е открита и неин титуляр е управителя на ЕС. В закона липсва друга уредба било относно режима, под който се намира тази банкова сметка, нито относно реда, по който титуляра може да се разпорежда със средствата по нея. Ето защо не могат да бъдат споделени възраженията на ответницата, че тази сметка е под някакъв особен режим, който дава възможност на отделните етажни собственици пряко да контролират операциите със същата. При липса на изрична законодателна уредба, следва да се приеме, че право на разпореждане със средствата по тази сметка има нейния титуляр, който в случая е този, който и законът визира, а именно управителя на ЕС. Не може да бъде споделено становището на ответницата, че същата има право да откаже да изпълни задължението си за плащане на претендираната вноска за фонд ремонт и обновление по аргумент, че плащането по тази сметка би било ненадлежно или поради съществуваща хипотетична опасност управителя на ЕС да злоупотреби с разходването на натрупаните средства. Следва да се

спомене, че на етажните собственици са предоставени различни правни средства за защита на интересите им, включително и в хипотеза на осъществено от управителя на ЕС противоправно поведение или неоснователно изразходване на средствата от ЕС. Ето защо по изложените аргументи, настоящият съд намира за неоснователни изложените във въззивната жалба оплаквания от страна на въззивницата, като намира, че задължението за заплащане на процесната сума е възникнало по силата на взетото решение на ОС на ЕС, като същото е станало и изискуемо и като такова подлежи на изпълнение.

По претенцията за присъждане на обезщетение за забава за периода от 24.07.2020 г. до 16/09.2020 г. въззивницата не е изложила никакви оплаквания в жалбата. Ето защо и доколкото съдът при осъществяване на въззивния контрол е обвързан само от изрично наведените в жалбата доводи за неправилност на решението, то в настоящия случай не следва да бъде обсъждана правилността на формираните от ПРС изводи досежно основателността на тази обективно съединена претенция. В допълнение следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗУЕС, решенията на общото събрание се изпълняват в определените в тях срокове, а когато такива не са определени, изпълнението става дължимо след изтичане на 14 – дневен срок от оповестяването им по реда на чл. 16, ал. 7 от ГПК. В случая, в представения протокол от проведеното на 14.11.2017 г. общо събрание на ЕС, е отразено взетото по т.4 от дневния ред решение, с предмет „определяне на размера, начина, сроковете и условията на плащане на паричните вноски за поддържането на фонд ремонт и обновяване, предвид нуждата от извършване на необходим ремонт. С решението е определен краен срок за плащане на дължимите вноски за посочения фонд в срок до месец декември 2017 г. Изрично е посочено, че припадащата се за всеки един самостоятелен обект от ЕС вноска за фонд ремонт и обновяване е посочена в приетия бюджет, представляващ неразделна част от протокол. По делото е представено и самото приложение, видно от което припадащата се за обекта на ответницата сума е в размер на 2497,23 евро. С оглед на това, правилно районният съд е приел, че задължението на ответницата за заплащане на претендираната вноска е станало изискуемо към датата 24.07.2020 г., от която дата взетото решение на ОС на ЕС е подлежало на изпълнение предвид отмяната на наложената по - рано обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ на процесното решение на ОС на ЕС.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано и като такова подлежи на потвърждаване.

На следващо място, предмет на осъществяваната от въззивната инстанция проверка е и правилността на определение № 44 от 23.04.2021 г. постановено по същото дело по реда на чл. 248 от ГПК. С посоченото определение, Поморийският районен съд е отказал да измени постановеното решение в частта за разноските, поради което въззиваемата страна е депозирала частна жалба, която настоящият състав намира за основателна.

Пред първата инстанция ищцовата страна е претендирала да ѝ бъдат присъдени както

разноските, сторени в исковото производство в общ размер на 945.37 лева, така също и разноските, извършени в производството по обезпечение на бъдещ иск. С оглед на така отправеното искане, в проведеното пред ПРС съдебно заседание, процесуалният представител на ищеца е представил списък на разноските по чл.80 ГПК, в които са подробно са изброени и разноските по обезпечителното производство, а именно: платежно нареждане от 09.09.20г. по сметка на ПРС, с отбелязване че сумата от 40.00 лева е с основание „обезп. БИ с/у М.“; платежно нареждане от 14.09.20г. по сметка на Агенция по вписванията, за сумата 15.00 лева по ч.гр.д.№488/20г.; платежно нареждане по сметка на адв. Р.Н. за сумата 500.00 лева – адвокатски хонорар за обезпечение бъдещ иск срещу М. от 09.09.2020г. По делото е представен и препис от Определение № 395 от 10.09.2020 г. по ч.гр.д. № 488/2020 г. по описа на БРС, с което е допуснато обезпечение на предявения в настоящото производство иск, тогава посочен като бъдещ такъв, чрез налагане на възбрана върху 1/10 ид.част от собствения на ответницата апартамент, находящ се в комплекса „Сънсет ризорт“, сграда Делта.

По направеното искане процесуалният представител на ответницата е възразила, че доверителката ѝ не е уведомена за воденото обезпечително производство, нито за постановления в същото съдебен акт, който поради това, че не ѝ е бил връчен следва да се счита, че не е влязъл в сила. Направено е и възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

За да остави без уважение искането за присъждане на сторените в обезпечителното производство разноски, първоинстанционният съд е посочил, че му е служебно известно производство по чл. 390 от ГПК, но не му е известно определението по него да е влязло в сила. Изложил е мотиви, че присъждането на разноските за обезпечителното производство би било основателно само ако определението, с което е допуснато обезпечението е влязло в сила. Тъй като в случая допуснатата обезпечителна мярка е възбрана, то бъдещият ответник по иска е следвало да бъде уведомен от Службата по вписванията, а по делото не били ангажирани доказателства в тази връзка. На това основание е приел, че молбата по чл. 248 от ГПК е неоснователна и оставил същата без уважение.

Настоящият съдебен състав намира, че подадената частна жалба е основателна. Съобразно тълкуванията на закона, дадени в т.5 от ТР №6/12г. на ОСГТК на ВКС, направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход. Съобразно посоченото в т.1 и т.2 от същото решение, страната следва да представи списък на разноските и доказателства, че същите са направени. В настоящия случай от представеното по делото Определение от 10.09.2020г. по ч.гр.д.№488/20г. по описа на ПРС, безспорно се установява, че в полза на частния жалбоподател е допуснато обезпечение на иска срещу В.К.М.К. - М., чрез налагане на възбрана върху 1/10 ид.ч. от собствения ѝ недвижим имот. От платежните нареждания за извършени плащания на такси и разноски във връзка с обезпечителното производство, се установява както техния размер, така и факта

на тяхното действително извършване. Ето защо въззивният съд приема, че ищецът е направил в производството по обезпечаване на иска по настоящото дело претендираните разноси в размер на 555.00 лева. Страната е представила своевременно и списък на разноските по чл. 80 от ГПК, което на свой ред ѝ дава право да иска изменение на решението, в частта, в която съдът е отказал да ѝ присъди тези разноси.

По същество, въззивния съд приема, че обстоятелството, че определението за допускане на обезпечение не е влязло в сила е без значение, предвид това, че ищецът може да поиска присъждането на тези разноси само в рамките на настоящото исково производство с оглед даденото в т. 5 от ТР №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС разрешение. Ето защо въззивната инстанция намира, че претенцията на ищеца за присъждане на направените в обезпечителното производство съдебно – деловодни разноси е основателна. Това на свой ред налага съдът да се произнесе и по възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). В ал. 2 от визирания чл. 36 от ЗА законодателят е уредил, че размерът на възнаграждението на адвоката трябва да бъде справедлив и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно 7 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита в производства за обезпечаване на бъдещ иск, възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми. Изчислено съобразно посочените правила, минималното възнаграждение за обезпечителното производство, възлиза на сума в размер на 400,94 лева, до който размер следва да се намали претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение от 500 лева.

С оглед изхода на делото, в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени и сторените във въззивното производство разноси в общ размер на 431,10 лева, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

С оглед на гореизложеното Бургаски окръжен съд

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2/11.01.2021 г. по гр.д. № 515/2020 г. по описа на Поморийски районен съд.



ОТМЕНЯ Определение № 44/23.04.2021 г. по гр.д. № 515/2020 г. по описа на ПРС, с която съдът е оставил без уважение молбата на „Поморие Мениджмънт 2“ – ЕООД ЕИК203400119, с адрес: гр.Поморие, ул. „Княз Борис I“ №219, дружеството в качеството си на Управител на Етажната собственост на сграда Д /Делта/ с идентификатор №57491.509.24.2 в комплекс „Сънсет ризорт“ - град Поморие, за изменение на постановеното по делото Решение № 2/11.01.2021 г. в частта, в която съдът е отказал да присъди на ищцовата страна разноските, извършени в обезпечителното производство по ч.гр.д. №488/2020 г. по описа на ПРС, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА В.К.М.К. – М., гражданка на \*\*\*\*\* \*\*\*\*\*, с адрес: гр. \*\*\* ул. \*\*\* № \*\*\* блок \*\*\* ет. \*, чрез пълномощника ѝ адв. Нели Гюмова ДА ЗАПЛАТИ на „Поморие Мениджмънт 2“ ЕООД, ЕИК 203400119, с адрес: гр. Поморие, ул. „Княз Борис I“ №219, дружеството като Управител на Етажната собственост на сграда Д /Делта/ с идентификатор №57491.509.24.2 в комплекс „Сънсет ризорт“ - град Поморие, сумата в размер на **455,94** лева /четиристотин петдесет и пет лева и деветдесет и четири стотинки/ – съдебно – деловодни разноски, направени в производството по ч.гр.д.№ 488/2020г. по описа на ПРС за обезпечение на иска по реда на чл. 390 от ГПК. ,

ОСЪЖДА В.К.М.К. – М., гражданка на \*\*\*\*\* \*\*\*\*\*, с адрес: гр. \*\*\* ул. \*\*\* № \*\*\* блок \*\*\* ет. \*, чрез пълномощника ѝ адв. Нели Гюмова ДА ЗАПЛАТИ на „Поморие Мениджмънт 2“ ЕООД, ЕИК 203400119, с адрес: гр. Поморие, ул. „Княз Борис I“ №219, дружеството като Управител на Етажната собственост на сграда Д /Делта/ с идентификатор №57491.509.24.2 в комплекс „Сънсет ризорт“ - град Поморие, сумата в размер на **431,10** лева /четиристотин тридесет и един лева и десет стотинки/ – съдебно – деловодни разноски, направени във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_